

DÓMURIN**Ingen erstatning**

»Der findes ikke at være grundlag for at tilkende sagsøgeren erstatning eller godtgørelse i henhold til § 15 i ikrafttrædelsesloven til straffeloven, ligesom sagens omkostninger efter omstændighederne findes at burde ophæves«.

Sagsøgeren har forklaret, at han har været medlem af Lagtinget siden 1974 og af Folketinget siden 1984 for Folkeflokkken, der er et liberalt konservativt parti repræsenterende den moderate del af selv styrebewægelsen. Partiet må nok betegnes som de socialistiske partiers hovedmodstander. Siden 1975 har sagsøgeren været ansvarshavende redaktør for partiets organ Dagblaðið.

Sagsøgeren havde intet kendskab til kampagnen mod Gert Petersen, før han læste om den i Sosialurín. Han havde dog hørt om Gert Petersens nazistiske fortid. Sagsøgeren må for sit vedkommende tage afstand fra kampagnen, og hvis Selskabet til Værn for Dansk Folkestyre har stået bag kampagnen, finder han det meget forkert. Sagsøgeren er ikke medlem af SVDF, hvilken han endvidere har fået bekræftet skriftligt, og har han heller ikke særlig meget kendskab til de personer, der står bag selskabet. Han har dog truffet Bering efter kampagnen, og han har læst et par artikler af ham. Sagsøgeren vil ikke vedkende sig, at han er »støttespiller« for SVDF. Sagsøgeren er blevet ringet op af en journalist, som han opfattede som ansat ved Berlingske Week End. Sagsøgeren vil ikke afvise, at han over for den pågældende har brugt ordet »støttespiller«, men hvis dette er opfattet på den måde, at sagsøgeren skulle være »støttespiller« for SVDF, har der været tale om en forkert oplysning. Sagsøgeren har en vis tilknytning til den anden organisation, Dansk Institut for Kritisk Fredsforskning, der bl. a. tæller medlemmer som Ole Maistad, Arntoft og Viggo Fischer. Sagsøgeren modtager denne organisations medlemsblad, men har herudover ikke særlig tilknytning til organisa-

tionen. Der er muligt, at der under samtalen med den pågældende journalist har været tale om en forveksling mellem denne organisation og SVDF.

Hvad bladet Facet angår, forholder det sig således, at Annelise Hartvig, der er bladets redaktør, anmodede sagsøgeren om at være bladets kontaktperson på Færøerne. Han har i den forbindelse skrevet to artikler til bladet og har stået i kolofonen. Sagsøgeren er ikke bekendt med, at der er nogen forbindelse mellem Facet og SVDF.

Sagsøgeren interesserer sig for Sydafrika, der har stor betydning for Vesten. Han tager afstand fra regimets apartheid politik; men han tager også afstand fra den førte sanktionspolitik mod Sydafrika. Sagsøgeren har talt med flere sorte ledere i Sydafrika, herunder folk fra ANC, der deler sagsøgerens syn på saktionspolitikken, der i lige så stort omfang skader den sorte befolkning som regimet. Sagsøgeren har selv besøgt Sydafrika efter en invitation fra høvdingen Butulesi, der er overhoved for den største befolkningsgruppe i Sydafrika, zuluerne, der tæller ca. 7 millioner.

Hvad forholdene i Chile angår tager sagsøgeren afstand fra enhver udemokratisk styreform. Forholdene i 1970'erne var imidlertid præget af økonomisk kaos, og befolkningen var træt af den kommunistiske regerings politik. Sagsøgeren er dog utilfreds med, at generalerne har været alt for langsomme med at gå i gang med at genskabe demokratiske tilstande.

I Tyrkiet blev 40 mennesker dræbt om dagen, inden militæret tog magten, og efter denne magtovertagelse blev der beslægtet for milliarder russiske våben. Det går dog guddeskelov i demokratisk retning i Tyrkiet,

Saksøktu Jóannes Dalsgaard og Jan Müller og sakførari teirra Jørgen Jacobsen utanfyri dómhúsið undan sakarmálsviðgerðini

og i Spanien og Portugal er facistdiktaturerne guddeskelov også faldet.

Foreholdt det af de sagsøgte framlagte materiale erkender sagsøgeren, at journalistikken i Dagblaðið til tider er skarp; men niveauet bestemmes ikke af bladet alene, men også af dets modstandere. Hvad den såkaldte Brix-sag angår erkender sagsøgeren, at denne sag nok har været et af de sorteste kapitler i hans karriere. Han var ung og uerfaren dengang, og han var ikke tilstrækkelig grundig for at sikre sig, at der var hold i de pågældende beskyldninger. Han vil ikke bestride, at Kirsten Brix's politiske holdning har spillet en rolle i overvejelserne om at bringe det pågældende læserbrev.

Hvad der særlig har motiveret sagsøgerens sagsanlæg er de foreliggende beskyldninger om racisme, hvilke beskyldninger han hverken kan eller vil finde sig i.

Sagsøgte Müller har forklaret, at han har skrevet indlæggene på side 2 og 3 i Sosialurín for den 6. september 1986. Baggrunden for indlæggene var, at han i den færøske radio havde hørt nyheden om SVDF's kampagne mod Gert Petersen, og at en af de færøske folketingsmedlemmer, sagsøgeren, skulle være tilknyttet denne beskyldte kampagne. Det var første gang, sagsøgte havde hørt om kampagnen og sagsøgerens tilknytning til

denne. Der var tale om chokerende oplysninger, og sagsøgte satte sig i forbindelse med vagthavende journalist ved Útvarp Føroya, Sigmund Poulsen. Denne fortalte, at man havde nyheden fra Ritzaus Bureau, der skulle have taget den op efter bladet Socialistisk Week End. Sigmund Poulsen havde talt med sagsøgeren, der havde er-

Sakarmálið millum Breckmann og Sosialin og Jóannes Dalsgaard

klaret, at han intet kendskab havde til afsløringen. Sagsøgeren havde dog virket konfus og bange. Sigmund Poulsen havde også været i kontakt med kilden og havde her fået flere oplysninger. Man stode i det hele taget ikke på sagsøgeren. Sagsøgte overvejede at ringe sagsøgeren op, men afstod fra det. Dels havde

den færøske radio talt med ham, og dels havde sagsøgeren, når sagsøgte ved andre lejligheder havde ringet ham op, blot udtalt: »Ingen kommentar. Jan, du kan læse, hvad jeg har at sige, i Dagblaðnum« den og den og den dag. I stedet ringede sagsøgte den pågældende journalist ved Socialistisk Week End, Jan Kjærsgaard Nielsen, op. Denne fortalte sagsøgte hele historien. Sagsøgte noterede det hele ned og fik tilsendt samtlige bilag pr. telefax samt alle artikler om emnet i danske blade. Sagsøgte foreholdt Kjærsgaard Nielsen, at sagsøgeren havde benægtet at have haft nogen forbindelse med kampagnen mod Gert Petersen eller med SVDF, hvortil han svarede, at så måtte sagsøgeren lyve. Samtalen med Jan Kjærsgaard Nielsen var blevet optaget på bånd. Sagsøgeren havde betegnet sig som »støttespiller« for SVDF og selskabets støtte i folketaget. Når det under billedet på avisens forside anføres at sagsøgeren har drevet undergravende virksomhed på Færøerne hentydes til, at han ved sin aggressive journalistik har undergravet den offentlige debat på Færøerne.

Sagsøgte Dalsgaard har forklaret, at han hørte nyheden i Útvarp Føroya, ligesom han læste indlæggene i Sosialurín. Det hele virkede meget tilforladeligt og passede

meget godt med det billede, sagsøgte havde dannet sig af sagsøgeren og Folkeflokkken. Sagsøgte havde flere gange over for Folkeflokkens ledelse påpeget sagsøgerens voldsomme og utiltalende form for journalistik. Ledelsen havde nogen gange taget afstand herfra; men der var samtidig en god portion hykleri til stede. Sagsøgte har brugt udtrykket racist om sagsøgeren under indtryk af de holdninger, sagsøgeren havde givet udtryk for. Han havde sympatiseret med oprettelsen af bantu-stans og omtalt sorte statsledere i Afrika som sorte banditter og lignende. At sagsøgeren omgås folk som Butulesi, der må betragtes som en slags forræder, ændrer ikke billedet af sagsøgeren. Bemærkningerne om sagsøgerens omgang med dokumenter hentyder dels til Brix-sagen, hvor der blev anvendt forfalskede dokumenter, og dels til sagsøgerens virksomhed som lagtingsrevisor. Det er forekommet, at lagtingsmedlemmerne har kunnet læse betænkninger fra lagtingsrevisorerne i Dagblaðið, før de var blevet fremlagt i lagtinget. Sagsøgeren havde også været særdeles aktiv for at få Strandferøslan til at købe motorer fra P/F Ludvig Breckmann til et af Strandferøslans skibe. Desuden har sagsøgeren intimideret og chikaneret enhver, der har vovet at